

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD

Organ för
Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet
och
Lutherska Församlingen i Umeåområdet

Årg. 10

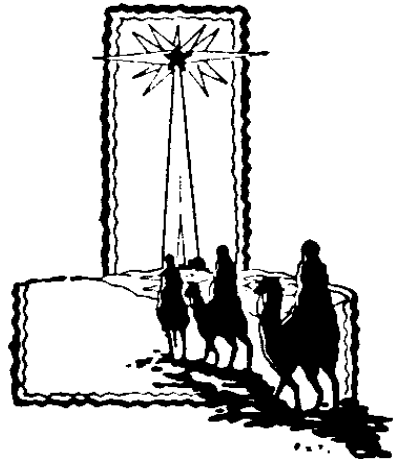
Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.
Ps. 119:105

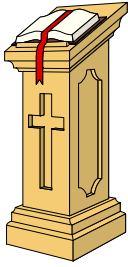
3/1998

Bliv för oss vägen och ljuset, Sanningen
själv för oss blev; Lys oss i hjärtat och
huset Och oss din salighet giv! Giv oss en
julfröjd, som varar ej
blott en dag eller två;
När du din nåd oss för-
klarar, hjälp oss att lita
därpå!

Giv oss den frid, som
du giver, Icke den
världen oss ger; Giv oss
den fröjd, som förbiver,
Även då solen går ner!

Lär oss att fröjdas och sjunga Här på vårt
barnsliga vis, Tills vi med jublande tunga
Sjunga där uppe ditt pris!

Inte frid utan svärd

Texterna för juldagen talar om frid. Episteln vittnar om den kommande Frälsaren och ger honom namnet Fridsfurste. Herradömet vilar på hans skuldror och friden skall vara stor över hans rike. När Frälsaren var född i Betlehem sjöng den väldiga änglaskaran: Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag! Långt senare talar aposteln Paulus om Jesus och påminner om att han genom blodet på korset stiftat frid.

Texterna på annandag Jul har ett annat och till synes helt motstridigt budskap. Där hör vi Jesus säga: Ni skall inte mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har inte kommit för att sända frid utan svärd. Hans uppgift är att söndra människan från sina familjemedlemmar och resultatet blir att hon får dem som sina fiender. Det behöver dock inte innebära att den mänskliga sammanlevnaden mellan troende och icke troende med nödvändighet måste präglas av fiendskap. Fastän man lever i skilda riken kan ändå den naturliga kärleken råda och prägla sammanlevnaden.

Alltnog, juldagens och annandagens budskap verkar helt motstridiga och oförenliga.

Dock ingen motsägelse

Hur skall vi då förstå detta? De som är kritiskt inställda till Gud och hans ord är snart färdiga med sin dom: Här har vi en uppenbar motsägelse som bevisar att Bibeln inte är att lita på! Att präster och andra påstår något annat visar bara att de inte är hederliga, de har övergett sanningsskravet!

Till detta skall först sägas att vi inte bör vara alltför snara att fälla

tvärsäkra domar. Det kan mycket väl vara så att det som för oss verkar motsägelsefullt ändå är en harmonisk enhet. Faktum är att Bibeln inte innehåller några verkliga motsägelser. Upplever vi något annat beror det på att vi inte har den insikt och klarsyn som vi behövde ha. Gud kan inte ljuga. Hans ord är sanning.

I det andliga finns det två riken på jorden

Det finns ett mörkrets rike där den onde själv regerar och gör allt vad som står i hans förmåga att behålla de människor som han regerar över. Människorna som finns där älskar mörkret mer än ljuset. Hela världen är i den ondes våld.

Det finns också ett ljusets rike där Kristus regerar. I juldagens profetia om hans ankomst har vi det välbekanta budskapet: Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land skall det skina klart. Det sluts ingen fred mellan dessa riken. Så länge världen står pågår en kamp mellan ljuset och mörkret. Här gäller i djupaste mening inledningsrubriken: Inte frid utan svärd.

Den kristna verksamheten, nu som förr, har till uppgift att föra människan till ljusets rike. Paulus berättar vid ett tillfälle om mötet med Herren på Damaskusvägen och uppdraget han fick att vara hedningarnas apostel. Han sänds till dessa för att öppna deras ögon att de må omvända sig från mörker till ljus och från satans makt till Gud. På det sättet skulle de genom tron på Jesus få syndernas förlåtelse och arvslott bland de helgade.

När människan kommit till tro på Herren Jesus är hon alltså söndrad från mörkrets rike och från alla som hör till det. Hon har frid i sitt hjärta och frid med Gud. Det är helt i linje med en försäkran i Romarbrevet: Då vi nu har blivit rättfärdiggjorda av tron har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.

Denna frid är inte beroende av hur omgivningen ställer sig så att den skulle vara större om icke troende visar vänlighet och om dessa visar fiendskap och hat måste också friden störas eller upphöra. Nej, friden har en annan och bättre grund. Den har vi endast i och genom Jesus. Han blev sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten lades på honom för att vi skulle få frid och genom hans sår är vi helade. Se därför bort från allt hos dig som hotar att beröva dig friden. Det må vara gamla eller nya synder, bristerna i tron och den nödvändiga bekännelsen eller fiendskap från mörkrets furste och från

omgivningen. Se på Herren Jesus och vet att du oavsett vad du är och erfar får vara Guds lyckliga barn. Gud har fridens tankar om alla människor men isynnerhet gäller det hans nådebarn.

En farlig frestelse

Det ligger nära till hands att låta den naturliga kärleken till föräldrar, syskon, barn och andra så ta överhand att man för vänskapens bevarande tystnar i bekännelsen. Sker detta riskerar man att hamna under den dom som Jesus uttalar: Den som förnekar mig inför människorna honom skall jag också förneka inför min Fader som är i himmelen. Därmed inte sagt att en kristen skall hata sina egna eller andra människor. Jesus framhåller att den som älskar familjemedlemmar mer än mig han är mig inte värd. Vi skall älska alla människor och önska dem allt gott men kärleken till Gud är överordnad allt annat oavsett vad det än kostar.

Blir det trångt och svårt så ta ändå det kors som tilldelas dig och vet att Gud inte skall tillåta att du frestas över förmåga. För varje dag skall han ge dig den nåd och kraft som du behöver.

Kraften

Talar vi om den kraft som Gud vill ge de sina får vi inte glömma att han ger den genom bestämda medel. I det lekamliga är en närande kost av stor betydelse för kraftens bevarande. Ännu mer gäller det i det andliga. Den stärkande och fullvärdiga kosten är Guds ord och den heliga nattvarden. Det berättas att en kristen man under veckorna vistades på en arbetsplats så långt från hemmet att han bara fick tillbringa helgerna hemma. Även om han varje dag försökte läsa något Guds ord var det dock på helgerna han fick mer tid att ostört ägna sig åt Ordet. Arbetskamraterna som inte var troende märkte att han var mer frimodig strax efter helgerna. Därför kunde de säga till varandra när de såg honom komma efter hemmavistelsen: Grabbar nu måste vi akta oss, för nu är han laddad! Jag fann dina ord och de blev min spis. Ditt ord oss uppehåller när vi det får. Så har Bibelns fromma uttryckt saken. Låt oss därför vara flitiga användare av Guds ord i vårt hem. Men också delta i gudstjänsten för att där få del av både ordet och nattvarden. Så hämtar vi styrka för vår tro och kraft att bekänna Herrens namn och bära det lidande som läggs på oss.

Den korta stund jag vandrar här, vad fruktar jag och klagar? Han som den gode herden är, han mina steg ledsagar. Han som gav

livet för sin hjord, än med sin Ande och sitt ord är med oss alla dagar.

Jag hör hans röst och känner den och går dit han vill kalla. De sina känner han igen, han räknat har dem alla. Han söker den som vilse far, den svage i sin famn han tar, upprättar dem som falla.

Han styrker mig med livets bröd vid nådens helga källa, där Andens kraft mot synd och död, där frid och fröjd uppvälla. Hur mörk min väg bland törnen går, blott jag ej viker från hans spår, jag ej skall modet fölla.

Målet

Till de kristna i Filippi skriver Paulus och talar om att han förgäter det som är tillryggalagt och sträcker sig mot det som är framför och jagar mot målet. Himmelen var för honom det efterlängtrade målet. Där väntade segerlönen. Alla är vi på genomresa härnere. Vi vet att vi inte skall bli kvar här. Det är därför så viktigt att vi har ett verkligt gott mål för vår vandring. Inte alla har ett sådant mål. I samband med att aposteln talar om sitt jagande mot målet talar han också om de många som vandrar som fiender till Kristi kors och framhåller att deras ände är förtappelse. För sådana är allt förfelat för alltid.

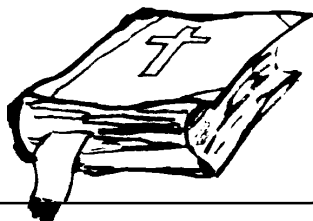
Eftersom Gud vill alla människors frälsning är också himmelen avsedd för alla. Det är endast tron som utestänger därifrån. Den som tror på Herren Jesus får ingå i den vila och frid som präglar det himmelska hemmet. Vi avslutar vår betraktelse med ett fortsatt citat från F. M. Franzéns psalm.

O du, som sade: Ingen kan de mina från mig taga. Dig mot en värld jag ropar an, som vill mig från dig draga! Låt mig ej villas bort från dem som till din Faders sälla hem du lovat att ledsaga.

Hur tomt är allt vad världen har! Hur kort dess nöjen vara! Snart stundar natten, då envar av oss skall hädanfara. Och då – vad är all lycka här emot det löftet: Var jag är, där skolen I ock vara.

Hennig L

Jordens salt och världens ljus

Predikan av Sigmund Hjorthaug,

Alla Helgons dag, 1998

Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor. Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.

Matt. 5:13-17.

Evangelie- och predikotexten på Alla Helgons dag, som vi har läst i Matt. 5, är ifrån inledningen av Jesu bergspredikan. I Jesu bergspredikan lär vi oss inte om hur vi blir kristna, utan där får vi höra hur en kristens liv är och skall vara. Det är till troende människor Jesus vänder sig i bergspredikan. Det står att Jesus gick upp på berget när han såg folkmassan och att lärjungarna då samlades runt omkring honom. Bergspredikan vänder sig alltså till Jesu troende lärjungar.

Saligprisningarna

Jesus inleder sitt tal med åtta saligprisningar. Vad betyder det att vara salig? Det betyder med ett mer vardagligt ord att vara lycklig, men det betyder inte detsamma som att känna sig lycklig. Nej, det menas att vi är insatta i ett lyckligt, heligt tillstånd, som vi har anledning att vara evigt tacksamma för. Men det betyder inte att vi alltid går omkring och är glada. Nej, det är mer som det står i sången : ”Alltid salig om ej alltid glad, vandrar jag till Sions nya stad.”

Att vara salig det är att vara ett Guds barn. Det är att vara frälst, det är

att leva med Jesus. Det är att vara iklädd hans rättfärdighet, äga syndernas förlåtelse, ha Gud till far och Jesus till bror. Det är att ha hopp om evigt liv, evig salighet hos Gud i himmelen.

Salt och ljus

Till dessa som är saliga, som är troende Guds barn, säger nu Jesus i dagens text: *"Ni är världens salt! Ni är världens ljus!"* Salt använder vi i dag mest för att maten skall smaka bra.

Salt omnämns vid ett flertal tillfällen i Skriften, bl.a. användes det vid offren i Gamla testamentet: *"Och alla dina spisoffer skall du beströ med salt; du må icke låta din Guds förbunds salt fattas på ditt spisoffer. Till alla dina offer skall du offra salt."* 3 Mos. 2:13.

Saltet hade en viktig symbolisk betydelse vid offret. Som saltet skulle göra att maten var god och välsmakande, så skulle spisoffret vara saltat. Det skulle vara ett Gudi välbehagligt offer. Men saltet har också en annan viktig betydelse. Det är att förhindra att kött och fisk ruttnar. Det är denna bevarande och rensande funktion hos saltet, som Jesus tänker på när han säger: *"Ni är jorden salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man salta det? Till intet duger det mer, om icke till att utkastas och nedtrampas av människorna."* *"Ha salt i er..."* säger Jesus i Mark. 9:50. *"Låt edert tal vara kryddat med salt,"* säger Paulus. Om inte vi som är kristna säger ifrån om vad som är rätt och fel, vilka skall då göra det? *"...och ha ingen delaktighet i mörkrets ofruktbara gärningar, utan hellre till och med bestraffa dem,"* säger Paulus i Ef. 5:11.

Ett samhälle på väg in i förruttnelsen

Vårt samhälle är idag med full fart på väg in i förruttnelsen. Idag är det allmänt accepterat att man och kvinna lever tillsammans utan att vara gifta, trots att Skriften säger: *"Låt äktenskapet hållas högt av alla och vara osmittat! För Gud skall döma dem som bedriver hor och bryter äktenskap."* *"Därför skall mannen skilja sig från sin far och mor och hålla sig till sin hustru."* Idag är det allmänt accepterat att två av samma kön lever samman sexuellt trots att Skriften kallar det för en vederstyggelse och ett vanärande av kroppen, en skamlig otukt, likställd med hor och mord. *"Far inte vilse! Varken horkarlar eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller de som bedriver otukt eller män som bedriver otukt med män skall ärva Guds rike."* (1.Kor. 5:9)

Idag är det fullt accepterat att man dräper barn i moderlivet trots att

Skriften säger: *"Du skall icke dräpa."* Foster benämns som människa i Skriften: *"Dina ögon såg mig, då jag allenast var ett foster; alla mina dagar blev uppskrivna i din bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit."* (Ps. 139:16)

Idag diskuteras det om det inte är möjligt att avsluta livet hos människor som är sjuka och i vissa länder har det blivit mer eller mindre tillåtet.

Vem säger ifrån

Vem skall säga ifrån om inte vi kristna gör det om vad som är rätt och fel? Samhället tar inte hänsyn till vad som står i Guds ord. Samhället följer nya trender och vad majoriteten av befolkningen anser. Moralgränserna flyttas i takt med folkets godtycke. Men Guds ord står fast till evig tid. Guds bud förändras inte och Guds bud är givna med tanke på människornas bästa.

Men även om vi är satta till att bestraffa mörkrets ofruktbara gärningar, så är det ändå viktigare att vi förkunnar budskapet om människornas totala syndafördärv. Att vi är under Guds dom, som vi är av naturen, och att vi kommer att gå evigt förlorade om vi inte kommer till tro på frälsningen i Kristus. I detta har vi, som är kristna, en mycket större uppgift än att bestraffa uppenbara, grova synder. För vad hjälper det om människorna lever moraliskt? På den grunden blir man inte frälst. Nej, de måste få höra att de är förtappade och fördömda människor, vars enda möjlighet att bli frälsta är av nåd för Jesu skull. Vi må bruka alla tillfällen vi har att förkunna Guds lag, och Guds lag gäller inte bara yttre gärningar, den gäller också våra hjärtan.

Guds lag sammanfattas i detta: *"Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och din nästa som dig själv."* Det är människors hjärtan vi måste ta sikte på. Denna världens människor kan klara att leva moraliskt, ja, de kan vara lysande exempel för oss kristna när det gäller att leva moraliskt. Men det är ändå inte tillräckligt för Gud, han som ser till hjärtat. Skriften lär att vårt hjärta är fördärvat. Från hjärtat utgår hor, mord och allt ont.

Skall vi vara salt i världen måste Guds lag förkunnas i all sin stränghet. Men vi skall inte förkunna Guds lag bara med ord. Vi skall också förkunna med våra gärningar. För vad hjälper det om vi framhåller Guds lag om vi inte själva lever som vi lär? Då blir vi salt som har mist sin sälta. Det är sagt att de kristna är världens bibel. Världen ser vad de

kristna gör och inte gör. Om den kristne bryter något av Guds bud, så kan världens barn bryta dem med mindre dåligt samvete. De säger: ”När inte de kristna är bättre, varför skall då vi vara det?”

Världens ljus

Men Jesus använder också ett helt annat ord för de kristna. Han säger inte bara att vi är världens salt. Vi är också världens ljus.

Med detta menas det först och främst att vi är och skall vara vittnen om evangelium. Vi som har varit så lyckliga, att vi har fått höra budskapet om honom, som kom till jorden för att bli världens Frälsare, som tog på sig all vår skuld och straff och gav oss en evig rättfärdighet – vi är skyldiga att sprida detta budskap till andra. Vi som har kommit till tro på Kristus, vi är som en stad som är byggd på berget och som inte kan gömmas. Vi är som ett ljus som står i en ljusstake och skiner för alla som är i huset. Ljus behövs där det är mörkt. Och världen ligger, andligt sett i mörker. Den vet ingenting om evangelium. Den vandrar i blindo och söker och letar efter svar på evighetsfrågan. Vi har svaret. Vi har mött Kristus.

Och detta skall vi inte hålla för oss själva. Vi måste tala om det för de andra. Liksom Andreas talade om för sin bror Simon att han hade funnit Kristus och Filippus talade om för Natanael: *”Han som Moses och profeterna har skrivit om, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son från Nasaret.”* De kunde inte hålla det för sig själva. De måste få tala om det för de andra att de hade funnit Kristus, världens Frälsare, att de hade kommit till tro på honom, att de hade blivit Guds barn och var på väg mot himmelen. Du som har varit så lycklig att få höra evangelium, du kan inte ha det för dig själv, du måste tala om det för andra. Evangeliet om vad Kristus har gjort för att frälsa oss, det gäller alla. Därför sade Jesus: *”Förkunna evangeliet för hela skapelsen! Gå ut i världen och gör alla människor till lärjungar.”* Vi som har varit så lyckliga att ha fått höra budskapet om Kristus, vi har inte rätt att hålla det för oss själva.

I dag kan vi frambära ett glädjebudskap

Jag glömmet inte en missionär jag hörde som ung. Han satt på en stol när han predikade och han kunde långa stycken ur Bibeln utantill, så han läste som regel predikotexten utan att se i Bibeln. En av texterna han predikade över har bränt sig fast i mig, särskilt en vers från texten: *”Vi gör vad som icke är rätt. Idag kan vi frambära ett glädjebudskap. Om vi då tiger och väntar till i morgon, när det blivit dager, så skall denna vår missgärning*

drabba oss.” (2 Kon. 7:9)

Denna vers är hämtad från berättelsen om när Samaria blev belägrat av araméerna och folket höll på att svälta ihjäl. Det var de fyra spetälska männen, som med stor fara för att bli dräpta, tog chansen att gå över till araméernas läger för att om möjligt få tag i något att äta. Då de kom till araméernas läger, visade det sig att alla araméer var försvunna. De hade flytt. *”Ty Herren hade i araméernas läger låtit höras ett dån av vagnar och hästar, ett dån av en stor här.”* De trodde att Israels folk hade fått förstärkningar och flydde hals över huvud. De spetälska kom till lägret, som var tomt på folk men fullt av mat. Så säger de: *”Vi gör vad som icke är rätt. Idag kan vi frambara ett glädjebudskap. Om vi då tiger och väntar till i morgon, när det blivit dager, så skall denna vår missgärning drabba oss.”*

Det är inte rätt att vi får äta oss mätta medan de andra svälter. Vi måste berätta för de andra om den goda nyheten. Så började den gamle missionären att lägga ut vårt uppdrag som kristna, att evangelium skall gå ut i hela världen. Vi har inte rätt att behålla det för oss själva. *”Ni är världens ljus. En stad som ligger på berget kan inte döljas. Inte heller tänder någon ett ljus och sätter det under skäppan utan i ljusstaken.”*

Att bekänna Kristus

En kristen som har allt sitt hopp i Kristus, han som är världens egentliga ljus, en kristen som lever i Kristus, han är som en stad som ligger på berget, öppen och synbar för alla. Han är ett ljus som står i en ljusstake. Det är inte gömt under en skäppa. En skäppa är ett stort kar, och om man ställde ett ljus under det skulle det inte bli något ljus alls i rummet. Och så gör inte Gud. Staden på berget och ljuset i ljusstaken, är uttryck för att en kristen är ett ljus i världen. Han lyser därför att han tror på Kristus som sin Frälsare. Han har inte något ljus i sig själv, nej, det är Kristus som är det egentliga ljuset i världen. Men Kristus bor med tron i våra hjärtan och han verkar med sin kraft och sitt ljus genom oss. Men även om Gud har satt oss som ljus i en ljusstake, blir vi likaväl förmanade till att lysa för våra medmänniskor! Vi är ständigt frestade att undvika att komma in på sann kristendom när det är tillfälle till det. Bland andra troende, och i vår kyrka, kan det vara lätt, men när vi har tillfälle inför världens barn eller andra bekännande kristna, som har en helt annan uppfattning om vad kristendom är, blir vi fort tysta. För då undgår vi vissa obehagliga frågor, vi undgår hån och spott. Då sätter vi vårt ljus under skäppan. Men om det

är något som behövs idag, så är det att vi med kraft framhåller vad sann kristendom är: Att vi människor är alldeles förtappade i oss själva och ligger under Guds vrede av naturen, och att vi blir frälsta av nåd allena för Jesu skull.

Vi frestas att undvika att komma in på sådana frågor både när det gäller denna världens barn och människor som nog vill vara kristna, men som inte vill veta av att vi har med en sträng och helig Gud att göra, eller att vi inte kan bidra med någonting när det gäller vår egen omvändelse. Ja, vi är frestade att hålla det ljus vi har fått genom evangeliet för oss själva, men om det är någon gång som detta evangeliets ljus behöver lysa bland oss, så är det idag när många riktningar inom kristendomen är mer upptagna av helt andra ting, helbrägdagörelse och under å den ena sidan och sociala och mellanmänniska förhållanden i församlingen å den andra. Men det människor idag behöver höra, det är detsamma som människor i alla tider har behövt - att de är de förtappade syndarna Jesus kom för att frälsa för snart tvåtusen år sedan. Han är vägen sanningen och livet. Och det finns inte frälsning i någon annan och det är inte givet något annat namn under himmelen, genom vilket vi skall bli frälsta än Jesu namn.

Må Gud hjälpa oss till att vara världens ljus och salt, både som enskilda kristna och som församling. Frimodigheten är inte stor vare sig som församling eller kyrka. Men varför fortsätter vi som församling och kyrka när vi är så få? Jo, därför att vi behöver evangeliet om syndernas förlåtelse, vi behöver höra om nåden allena. Därför att vi gärna vill följa Kristus och inte överge sanningen vare sig i lag eller evangelium. Vi behöver våra församlingar för vår egen del, för att bli bevarade i tron och i Kristus, och våra församlingar behövs så att vi kan bjuda in andra, för vi vill så gärna ha fler med oss på vägen till himmelen.

Må Gud bevara oss och ge oss frimodighet, kraft och styrka till att vara ljus och salt också som kyrka och församling i tiden som kommer. Vi är kraftlösa i oss själva, som det står om församlingen i Filadelfia i Johannes Uppenbarelse: "...du har ringa makt, och du har hållit mitt ord och icke förnekat mitt namn." Lägga märke till: det står inte något MEN, det står OCH; du har ringa makt, OCH du har hållit mitt ord...

Det är kännetecknet både på den enskilde kristne och på församlingen, att de inte har någon kraft i sig själva, men Guds ord är kraftigt, ja det är mäktigt till att krossa klippor, och det är mäktigt till att frälsa en

X Ett skrifte- tal

I Guds Faderns, Sonens och den Helige Andes namn Amen.

Från evangeliitexten på Alla helgonsdag vill vi hämta ett litet ord för vårt skriftetal:

SALIGA ÄR DE SOM ÄR FATTIGA I ANDEN,
DEM TILLHÖR HIMMELRIKET.

Du som känner din bibel och den här texten från Jesu bergspredikan, vet också att vi där har många s.k. saligprisningar, där Jesus prisar människor saliga. Han talar om kännetecknen på dem som är saliga, alltså på de sanna kristna och nämner sådant som inte brukar förknippas med ett lyckligt tillstånd, utan tvärtom vara orsak till ett olyckligt liv: fattigdom, bedrövelse och tårar, hunger, förföljelse, förtal och smädelser o.s.v. Men för dem han riktar sig till gäller inte vad som är vanligt här i världen. För en Jesu lärjunge innebär sådant tydligen ingen olycka för han säger: Saliga är ni som är fattiga, gläds och fröjda er ni som lider förföljelse, saliga är ni som lider försmädelse för mitt namns skull, ty er lön är stor i himmelen. Guds rike hör er till.

I vårt skriftord stod det alltså: Saliga är de som är fattiga.

Är det då så att om man har smått om det här på jorden och en tunn plånbok eller inte äger just någonting, så är det därför som Herren Jesus prisar en salig?

Det är ju visst och säkert att mången Jesu lärjunge har haft det ganska knapert när det gäller det jordiska och det finns också många människor som har tänkt, att den som har det fattigt här, ungefär som den fattige Lasarus, i stället skall bli rikligen belönad och ha en plats i Abrahams sköte eller i himmelriket vikt åt sig. Men vore det så, så skulle det vara möjligt att genom

fattigdom köpa sig en plats bland Guds helgon i de saligas boningar. Men aposteln Paulus skriver till de kristna i Korint i lovsången i 1 Kor.13: Om jag delade ut allt vad jag ägde, om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek skulle jag ingenting vinna. Det går alltså inte att på den vägen köpa sig salighet.

Vad är det då fråga om för sorts fattigdom? Ja, det hörde vi, om vi lyssnade till ordet: Saliga är de som är fattiga *i anden*, dem tillhör himmelriket. Vår fråga blir då: Vad menas med att vara fattig i anden, med andens fattigdom?

Det är inget naturligt tillstånd, tvärt om. Av naturen är det med oss som det var med läraren i Laodicea som sa: ”Jag är rik och har överflöd och behöver ingenting.” Men Herren Gud säger till honom: ”Du vet inte att du är den fattige och jämmerlige och nakne och blinde.”

Så står det till med oss var och en av naturen: Du vet inte hur det är ställt med dig när det gäller detta. Men att uppenbara hur fattigt det är med oss var och en när det gäller det andliga, det hör till den Helige Andes verk. Därför säger också Jesus när han talar om den Helige Ande, att han skall komma och överbevisa världen om synd. Det behövs alltså överbevisning, det är ingenting som man har av sig själv, utan den Helige Ande skall *överbevisa*, lära, undervisa, öppna ögonen på mig själv och avslöja min förmenta rikedom i det andliga.

Du känner säkert aposteln Paulus historia. Han var, trodde han, verkligt rik när det gällde det andliga, men på vägen till Damaskus blev han av med sin andliga rikedom. I brevet till filipperna skriver han sedan om detta: ”Allt det som var en vinst för mig, räknar jag nu som en förlust för Kristi skull, ja, jag räknar allt som förlust eftersom jag funnit det som är långt mer värt, kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som avskräde för att jag skall vinna Kristus.”

I Andens skola blir man tuktrad, där blir man böjd, där blir man liten och fattig i andligt avseende. Då är man nöjd om man får ställa sig bredvid aposteln Paulus och säga: ”Jag är den främste bland syndare.”

De kristna i Korint hade ganska mycket av andlig rikedom, men sedan aposteln Paulus under den Helige Andes ledning hade skrivit till dem och påtalat synder och brister, blev det sorg och bedrövelse efter Guds sinne, som åstadkom en förändring till stor välsignelse. Det är inga uppmuntrande erfarenheter att i Andens skola lära sig vad andens fattigdom är, men det är något mycket viktigt och nödvändigt. den gamle läraren Rosenius ber i en av sina sånger: ”Vik ej ur mitt hjärta Hälsosamma smärta, Andens fattigdom. Säg mig mina brister Att jag aldrig mister Nådens rikedom.” Att lära sig vad

andens fattigdom är, det är en hälsosam läxa, för den för med sig en oskattbar rikedom: ”Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket.”

De som är fattiga i anden, de anser sig själva vara de mest ovärdiga. De vågar ofta inte tro att de får vara Guds barn, för när de ser på sig själva och på sina många synder och brister, så vill de liksom förlora modet. De ville gärna få vara saliga, men deras uselhet och deras misslyckanden på det andliga området gör dem alldeles modlösa och vanmäktiga och därför har det med tiden blivit alldeles klart för dem just detta: Ska jag bli salig, då får det vara av nåd för Jesu skull! På något annat sätt går det inte, på något annat sätt är det inte möjligt. Så är det att vara fattig i anden och Jesus säger att det är ett saligt tillstånd. Och nu vill jag fråga dig: Har du någon erfarenhet av detta? Har du någon erfarenhet av tillkortakommanden på det andliga området?

Andens fattigdom brukar också ha det med sig att man inför nattvarden blir tvekande, fundersam, kanske rent av rädd och ängslig, för man finner sig vara alldeles ovärdig till att få vara gäst vid ett sådant bord. Och så har man ju hört de orden, att där kan man äta och dricka sig till en dom. Och det vill jag understryka, att det är riktigt och viktigt att med stort allvar och med rannsakan bereda sig inför den heliga måltiden. Det är ingenting som man skall umgås med på ett lättfärdigt och slarvigt sätt, därtill gäller det alldeles för viktiga ting. Och är det så att du i ett obofärdigt sinne tänker gå till nattvarden, så vill jag avråda dig. Lever du i synd, i synd som du tänker fortsätta med, så skall du inte heller gå till den heliga nattvarden, för då blir det till förökad dom, i stället för till hjälp och räddning. Och är du så där allmänt ligkiltig, men du tänker gå till nattvarden bara för att det bör man ju göra, då skall du allvarligt rannsaka dig och fråga dig om du behöver Kristi lekamen och blod för dina synders skull och för att kunna tro dina synders förlåtelse. Det här är inte någonting som man skall göra av gammal vana. Herren Jesus Kristus bjuder *syndare* till sitt bord.

Men är det så att du tvekar och funderar över om du duger, om du får, fastän det är så och så med dig – du vet med dig både det ena och det andra när det gäller synd och skam, ja, sådant som är rent otillbörligt, som inte alls skulle förekomma hos Guds barn – och så funderar du om det då passar sig eller rentav kan gå an att en sådan kan få gå fram till den heliga nattvarden: ”Får jag, kan det gälla också för mig?” Är du i det sinnet att du gärna skulle vilja övertygas om syndernas förlåtelse, få äga syndernas förlåtelse, få hjälp och kraft att vandra på den väg Jesus har vandrat och i hans efterföljd, få hjälp och kraft att stå emot synden och att leva som en kristen, så vet jag inget bättre ställe än att i den heliga nattvarden få ta emot syndernas förlåtelse, få del av den kropp och det blod som utgavs för syndare.

Jag vill påminna dig om vad Herrens värsta belackare sade, när de riktigt skulle skämma ut honom: ”Den här mannen han tar emot syndare och äter med dem.” Och så fick de då, när de skulle säga något riktigt förklenande om honom, uttala den mest välsignade sanning. Är du en syndare, så är du välkommen till Herrens nådebord. Du behöver inte vänta tills du blir värdig i egna ögon, för värdig och väl beredd är den som sätter tro till orden ”för eder utgivnet, för eder utgjutet”.

Den förlorade sonen, som hade gett sig iväg långt bort och hade förlösat allt och förstört allt och dragit namnet i smutsen och dragit skam och vanära över sin familj, stod upp och vände om och innan han hade hunnit dit han hade tänkt själv, att bekänna och be att få bli dräng hos sin far, så överraskades han av sin far som slöt honom i sin famn. Så är det för varje syndare som vänder om till Frälsaren: Långt innan jag kom dit jag trodde att jag måste, så överraskade han mig med sin förlåtelse och sin kärlek.

Jag vill avsluta med att i korthet återge en liten berättelse, som jag själv läste i en tidskrift för mer än trettio år sedan. Den hade rubriken ”Förlåtelse är själens läkedom” och det var en förlorad sons historia, en som hade vänt sitt hem och sin familj ryggen och farit i väg ut i världen och burit sig förfärligt illa åt. Han hade suttit i fängelse och på alla möjliga sätt misslyckats, och så satt han i tågkupén och var på väg hem och vändades alldeles förfärligt, så att hans medresenär inte kunde vara tyst utan frågade vad det var som tryckte honom. Och så berättade han sitt livs historia, och så sade han: ”Jag har skrivit hem och berättat allt och så har jag bett, att om jag får komma tillbaka hem, så skall de hänga ett vitt band i äppelträdet som står vid sidan av järnvägen, för tåget passerar mitt hem strax innan det stannar på stationen. Och om jag ser bandet, då vet jag att jag får komma hem.” Annars skulle han då fortsätta och visste inte vart han skulle ta vägen. Och så närmade sig tåget hans hem och han var i sådan ångest och vända att han inte vågade titta ut. Hans medresenär erbjöd sig att titta efter äppelträdet i hans ställe och så blev det tyst i kupén, tills medresenären plötsligt ryckte den unge mannen i armen, pekade ut genom fönstret och ropade: ”Se, se! Hela trädet är fullt av vita band!

Det är en liten svag bild av Frälsarens hjärtelag emot den förtappade syndaren. Där synden överflödar, där överflödar nåden ännu mycket mer. Och nu vill jag avsluta mitt skriftetal med att säga: Är du en syndare, så vet att du är välkommen till Frälsaren!

Ingemar Andersson

Reflexioner

EN FÖRFÄRANDE DOM

I förra församlingsbladet nämnde vi om km Ragnar Blocks insändare i tidskriften Kyrka och Folk nr 24-25/98 där han fäller en oerhörd dom över dem, som för sitt fasthållande av den biblisk-luherska läran, lämnar Svenska kyrkan och upprättar fria lutherska församlingar/kyrkor, där man i allt vill hålla sig till Guds ord. Vi återkommer nu med kommentarer i form av en insändare som var tillsänd Kyrka och Folk av ett antal fria lutherska församlingar. Då Kyrka och Folk inte tycks publicera den och då vi anser att Blocks framställning är av sådan art att den ej får stå oemotsagd, publicerar vi insändaren här. Desto viktigare anser vi det vara då Block även är ordförande i Lutherstiftelsen, som tillsammans med Svenska kyrkans fria konsistorium, och i samförstånd med Församlingsfakulteten, avser att starta en ny pastoral utbildning. Denna utbildning riktar sig till Svenska kyrkan och de olika inomkyrkliga organisationerna.

I Kyrka och Folk Nr 24-25/98 varnar Ragnar Block för *"söndringens ande"*. Med *"söndringens ande"* avser uppenbarligen Block lutherska kristna, som lämnar Svenska kyrkan och på Ordets och bekännelsens grund upprättar fria lutherska församlingar. Men sådan söndring är en legitim och nödvändig söndring eller separation i enlighet med Skriftens undervisning och i enlighet med *Sanningens Ande*.

Förfärande dom

Budskapet i Blocks framställning går inte att missuppfatta. Lämnar man Svenska Kyrkan och går in i en fri luthersk församling får man namnet *"söndrare"* eller *"söndringsande"*. Hans artikel genomsyras av uppfattningen att *"söndrarna som bryter sig ut, bryter mot Kristi befallning och har Skriftens ord, Guds eget ord mot sig."* Och är det så att någon *"för sitt samvetes skull inte kan vara med i en avfallen kyrka"* så avfärdar han sådana tankar genom att säga att detta är *"människotankar, som strider mot vad Skriften lär..."*. Blocks dom är förfärande. Den drabbar inte endast medlemmarna i de fria lutherska församlingarna och kyrkorna utan även de, som här i Sverige under reformationstiden bröt med katolska kyrkan, och sedan

arbetade fram, och 1593 beslutade om att anta den lutherska läran och därmed bli en luthersk kyrka skild från den Romersk katolska kyrkan.

Kommentarer

Även om Block inte menar sig behöva råd från dem, som han benämner, ”*söndringsandarna*”, så är det dock några punkter vi vill kommentera.

a) Block skriver: ”*I hela Bibeln möter vi aldrig några uppmaningar att lämna församlingen och ’bilda eget’*” Sedan tar han exempel från Gamla Testamentet för att påvisa att inte ens under svåra avfallstider gjorde man det.

Till detta vill vi svara att vi kan inte jämföra den kristna församlingen eller kyrkan med den gammaltestamentliga kyrkan (Israel). Israel, eller den judiska kyrkan var till skillnad från nytestamentliga kyrkan bunden till den levitiska prästtjänsten och till templet samt till ett visst folk. Där var också kyrkan och staten ett. De troende under gamla förbundet kunde därför inte bryta med den levitiska gudstjänsten. Israel i gamla förbundet hade en särställning som ingen kyrka i nya förbundets tid har. Denna särställning upphävdes när Kristus, som är det nya templet, uppstod från de döda och budskapet därom predikats för judarna.

b) Block skriver: ”*...den yttre församlingen är alltid en blandad hop, där också falska profeter träder fram och gör skada.*”

Vi vill här citera från Luthers kyrkopostilla, från den 20:e söndagen efter Trefaldighet:

”...Kyrkan på jorden är nämligen, såvida man talar om den utvärtes gemenskapen, en samling av dem, som hör, tror och bekänner evangeliets rätta lära om Kristus samt hos sig har den Helige Ande, som helgar dem och verkar i dem genom Ordet och sakramenten; dock finns ibland dem några, som är falska kristna och hycklare, *men likväl endräktigt håller sig till samma lära, samt har del i sakramenten och andra kyrkans utvärtes ämbete...*”, (kurs. här).

Och från bekännelseskriterierna vill vi hänvisa till s. 175, där det står:

”...vi medgiva, att skrymtare och ogudaktiga människor här i livet finnas inblandade i kyrkan och äro medlemmar av densamma *med hänsyn till den yttre delaktigheten i kyrkans kännetecken: Ordet, bekännelsen och sakramenten...*”, (kurs. här).

Vi ser således att det även i en rätt yttre församling kan finnas skrymtare och falska kristna. Är dessa dock eniga med församlingen/kyrkan i läran och lever som kristna, är detta ett tillstånd, som vi människor inte kan döma över. Endast Gud kan göra det. Vi ser också att detta förhållande

inte kan tas som ett argument för att stå kvar i en uppenbart avfallen kyrka.

c) Block skriver att den onde *"kommer också under förklädnad av Bibeltrohet och nit för Bekännelsen och rätt lära, och vill söndra och skada."*

Ja, så är det. Själafienden kommer ofta förklädd som en ljusets ängel eller, som en varg utklädd till får, för att ingen ska lägga märke till honom. "Vännens röst han efterapar, Sig till ljusets ängel skapar tills dig snärd han får..."

Inte förrän han avslöjar sig, antingen genom sitt leverne eller sitt tal, kan vi upptäcka honom. Här måste vi alltid vara på vår vakt. Men han kommer även som ett rytande lejon. Då är han uppenbar.

I Matt. 7:15 står det: *"Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar"*. Nu förhåller det sig så att Svenska Kyrkan inte längre är så förklädd att man behöver sväva i tvivelsmål hur den står till Guds ord och vår lutherska bekännelse. Här framträder *"vargarna"* i öppen dag. Hur gör då fåren då de upptäcker att vargen är inom dess hägn. Försöker de endast överlägga med varandra om den uppkomna situationen? Är det en tillräcklig åtgärd? Nej, de flyr för sitt livs skull!

d) Block skriver: *"Kristus befallde inte de elva att 'bilda eget'. Vad hade hänt, om de hade försökt bilda en bekännelsekyrka, där endast rätta förkunnare fick framträda?"*

Här vill vi säga att det är först efter Jesu död, uppståndelse och himmelfärd samt pingstens under, som församlingar i nytestamentlig mening framträder. Läran om församlingen finner vi därför företrädesvis i Apostlagärningarna och i breven. Men även om vi skulle förflytta situation med Judas till en nytestamentlig församling, kan vi bara säga att om en församlingsmedlem avfaller så är *det* inte någon anledning till att alla andra ska lämna församlingen. Allmänt gäller att kyrkotukt, eller församlingsvård, skall tillämpas enligt Matt. 18 då en broder har begått en synd. Detta för att om möjligt, föra honom tillbaka i gemenskap med Frälsaren, så att han inte går evigt förlorad.

Satsen *"där endast rätta förkunnare fick framträda"* är förvånande. Inte menar väl Block att det är tillåtet att falska förkunnare får framträda. Det finns inte ett enda ställe i Skriften som tillåter lärare i församlingen att avvika från Guds ord eller att blanda sanning och lögn. Tvärtom förmanas att inte förkunna falska läror (1 Tim. 1:3). Alla ska lära ett och

detsamma (1 Kor. 1:10, 1 Petr. 4:11). En falsk lärare är en antikrist, han står inte i Kristi ställe. En sådan skall inte förvalta predikoämbetet. Vår bekännelse säger också att *"kyrkan är de heligas samfund, i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltas"*. (SKB s. 59).

e) Block skriver: *"Allra tydligast förklarar Kristus hur vi skall se på den yttre församlingen i liknelsen om ogräset och vetet, Matt. 13:24-30."* I anslutning till denna liknelse frågar Block: *"Skall vi gå ur kyrkan och bilda en trogen bekännelsekyrka? Kristus ger svaret. Ingen behöver vara i ovisshet. Söndrarna, som bryter sig ut, bryter mot Kristi befallning och har Skriftens ord, Guds eget ord, mot sig. Det är en frestelse att bli som Gud och själv förstå vad gott och ont är."*

Block tar på sig ett oerhört ansvar. Här lockas dyrt återlösta evighetsvarerelser att stå kvar i en avfallen kyrka genom att mena att detta är i enlighet med Kristi befallning och Skriftens ord! Härvid tar han Jesu liknelse om ogräset och vetet i Matt 13:24-30 till stöd för sin uppfattning. Men denna liknelse kan inte tas som stöd för ett kvarstannande i en avfallen kyrka. Denna liknelse behöver uttydas. Jesus själv uttyder den för sina lärjungar. Åkern, där både ogräset och den goda säden växer tillsammans, är världen och inte kyrkan (se även SKB 177). Den goda säden är rikets barn och ogräset är den ondes barn. Det framgår inte, varken här eller på något annat ställe i Skriften, att Jesus ger dispens för någon att stå kvar i en avfallen kyrka eller församling. Tvärtom säger Paulus i Romarbrevet 16:17: *"Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem."*

Om man uppmanar människor att stanna kvar i en uppenbar falsk kyrka får man Guds eget ord emot sig och man förleder människor. Men Ragnar Block har fattat det alldeles tvärt om. För honom är det tydligen bibel- och bekännelsestrohet att stå kvar i en avfallen kyrka, som Svenska kyrkan, där man bland många andra avsteg från Guds ord, endast tillåter sådana bli präster, som Gud själv inte skall erkänna. (1 Kor. 14:38).

Av deklarationen *"Grunden och Gränserna"* framgår det att Svenska kyrkan har passerat *"gränserna för kristen tro"* då det gäller läran om Gud, om Jesus och människornas frälsning, om uppenbarelsen, om lagen och kristen livsstil och om kyrkan. Det är uppenbarligen inom en sådan kyrka, som alltså har passerat gränserna för kristen tro, som Block

vill att de kristna skall vara! Men Jesus säger : ”*Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar*” (Joh. 8:31). Att förbli i en kyrka som passerat gränserna för kristen tro står i motsats till Jesu uppmaning att förbli i hans ord!

f) Block skriver: ”*Tanken att bilda en ’renare’ församling och ställa dessa ofruktsamma träd utanför är en mycket farlig frestelse, som kommer från den onde.*”

Vad Block egentligen menar med ”*renare församling*” är svårt att veta. Men ofta har man sagt i dessa sammanhang att man kan inte bilda *rena församlingar*. Och det är sant. Rena församlingar finns inte i den meningen att det garanterat endast skulle finnas sanna Guds barn där. Ty det är endast Gud som ser in i hjärtat. Vi varken kan eller får gå in på Guds område. Vi kan endast se till bekännelsen och handlandet. En sann bekännelse till allt Guds ord och en kristen livsstil går att imitera. Därför kan även hos dem, som kallas kristna, finnas sådana, som inte äger den saliggörande tron. Detta är ett tillstånd som endast Gud ser.

Annorlunda ställer det sig om man med ”*rena församlingar*” menar församlingar där endast Guds ord, rent och klart får förkunnas, och där man inte tillåter falsk lära. I den bemärkelsen finns det *rena församlingar*. Men därmed inte sagt att det inte förekommer mycket ofullkomlighet och försummelse även i sådana församlingar och kyrkor. Ja, allt det, som hör till den gamla människan, vill även här göra sig gällande. Detta beror på att det onda köttet, den gamla människan ännu finns kvar hos oss. Därför är det så viktigt att vi dagligen lever av Guds ord och vänder oss bort från otron med dess frukter, och återvänder i tron till Guds fria nåd i Jesus Kristus, varpå goda frukter följer

g) Block skriver: ”*2 Kor. 6:17 lär oss: Gå ut ifrån dem och skilj er ifrån dem, säger HERREN. Kom inte vid det som är orent.*” Sedan säger han: ”*Inte heller här uppmanas församlingen att dela sig i olika grupper... Paulus talar ingående om, hur kristna måste dra sig undan det förtroliga umgänget med de otrogna...*”.

Först måste vi säga att om man drar sig undan det förtroliga umgänget med de otrogna i församlingen – för det gäller ju i församlingen – så uppstår naturligtvis grupperingar. Men detta bibelord handlar inte endast om grupperingar inom församlingen.

När det på olika ställen i Skriften säges: ”*Gå ut ifrån dem och skilj er ifrån dem...*” (2 Kor. 6:17), ”*Akta er för de falska profeterna...*” (Matt. 7:15), ”*Vänd er bort från dem...*” (Rom. 16:17), och då vi vet att

Svenska kyrkan är en falsk kyrka – har passerat gränsen för kristen tro – kan nämnda bibelord inte betyda att vi skall stanna kvar i den falska kyrkan utan alldeles tvärtom.

h) Block skriver: *”Det var inte Luther som söndrade sig”*. Underförstått: Vi skall vänta tills vi blir uteslutna.

Svenska kyrkan är ett evangeliskt-lutherskt trossamfund. Dess bekännelse antogs vid Uppsala möte 1593. Enligt kyrkolagen ankommer det sedan på kyrkomötet att genom kyrkliga kungörelser närmare ange innehållet i Svenska kyrkans lära.

Enligt *”Kyrklig kungörelse om Svenska kyrkans grundläggande dokument avseende tro, bekännelse och lära”* § 1, omfattas Svenska kyrkans bekännelse av, förutom Gamla och Nya testamentet, Svenska kyrkans bekännelseskrifter och Uppsala mötes beslut, även av *”andra av Svenska kyrkan bejakade dokument”*. Till dessa bejakade dokument hör kyrkomötets beslut att öppna prästämbetet även för kvinnor, samt slopanDET av samvetsklausulen. Hit hör även Stora boken om kristen tro, utgiven av Svenska kyrkans centralstyrelse efter ett tioårigt bekännelsearbete och som klart visar att Svenska kyrkan har kommit långt i avfallet från Skriftens undervisning och den lutherska bekännelsen.

Biskopsmötet har, i samband med dess uppmaning att författa förböner för homosexuella par, framhållit att det är varje enskild människas ansvar att pröva sin ställning gentemot Bibeln, samvetet och Svenska kyrkans lära. Detta är en mycket viktig och klar biblisk uppmaning. Skriften säger i 1 Joh. 4:1:

Mina älskade, tro inte alla andar utan pröva andarna om de kommer från Gud. Ty många falska profeter har gått ut i världen.

Enligt kyrkolagen (andra avd , 2 kap, 4§) får bara den som bekänner Svenska kyrkans lära inneha tjänst som präst i Svenska kyrkan och en präst som överger Svenska kyrkans lära är skyldig att avgå från sin prästtjänst (åttonde avd, 35 kap, 4§).

Står man kvar som präst i Svenska kyrkan visar man i handling att man bekänner sig till den lära som Svenska kyrkan omfattar – alltså den lära hon faktiskt har, och inte endast den lära den borde ha. Detta gäller även varje enskild medlem.

i) Block skriver: *”Man bildar inte en kyrka”*.

Detta är helt riktigt då det gäller den osynliga kyrkan, den kan inte bildas av människor. Den är bildad eller skapad av Gud själv. Den

kyrkan förnyar och upprätthåller Gud genom sitt Ord och sina sakrament. Och det är endast de, som är födda på nytt, som tillhör den sanna eller osynliga kyrkan. Hon är *"det himmelska Jerusalem...vår moder"* (Gal. 4:25) och är den *"den moder, som föder och närer varje kristen genom Guds ord, vilket den Helige Ande uppenbarar och driver och varigenom han upplyser och upptänder människornas hjärtan, att de må fatta och mottaga det, fasthålla och förbliva därvid"*. (SKB s. 448).

För att kunna förvalta Ordet och sakramenten behöver dock de kristna någon form av organisation. Här kommer då den yttre församlingen in i bilden, vilket de kristna beslutar om att bilda. En församlingsbildning är en förutsättning för alla de uppgifter som Gud lagt på församlingen och det som innefattas i predikoämbetet. Kallelsen till predikoämbetet är från Gud genom *församlingen*. Utan församling finns inget predikoämbete med alla dess uppgifter.

Uppsala mötes beslut är ett mäktigt exempel på hur en evangelisk-luthersk kyrka bildats. Och på missionsfältet har vi många exempel på församlingsbildningar. Och då en hel kyrkoorganisation, som Svenska Kyrkan passerat gränserna för kristen tro och öppet tolererar otrohet mot Gud i både lära och liv, lämnar lutherska kristna en sådan kyrkoorganisation och upprättar församlingar, som i allt vill hålla sig till Skriften och den lutherska bekännelsen. Men den osynliga kyrkan är alltid densamma.

Att kunna handla i enlighet med Skriften och vår lutherska bekännelse, förutsätter en brytning med Svenska kyrkan och upprättande av fria lutherska församlingar.

Bunden till Ordet

Till sist vill vi säga att det vi anfört ovan är inte för att göra det tungt och svårt. Vi har velat förklara varför vi har tagit de steg vi har gjort. Det är troheten till Ordet och den lutherska bekännelsen, som ledsagat oss och som våra samveten är bundna vid – *"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig"*. (Ps. 119:105).

Inte bättre än andra

Vi vill helt instämma i Blocks uppmaning: *"Följ Guds ord, så slipper du komma vilse"*. Vi vill också, med Guds hjälp, inte se oss, som om vi vore bättre än andra. Vi vill istället i all ödmjukhet hålla oss till Skriftens lära. Men vi kan inte för ödmjukhetens skull tåga där vi inte bör tåga. Det är falsk ödmjukhet. Men vi bör, som Block framhåller stödja varandra. Han säger vidare: *"Det är angeläget i denna tid, att vi verkligen tänker på och har*

omsorg om den som lever med mycket svåra kyrkliga förhållanden". Men man stöder inte varandra genom att uppmana människor att stanna kvar i en avfallen kyrka.

Att bli bevarad

Gud hjälpe oss alla till en rätt bekännelsestrohet både i ord och handling – av kärlek till Herren samt av kärlek till våra medmänniskor. Vad saken gäller är ju att vi skall bli bevarade och lyckligt nå målet, saligheten hemma hos Herren Gud, och slippa gå evigt förlorad samt att Guds ord ska bevaras rent och klart för det uppväxande släktet.

*Giv oss, o Gud, din Ande god,
Som på din väg oss leder,
Upplýser, styrker håg och mod
Och nådigt oss bereder,
Att vi ditt ord må rätt förstå
Och oss därefter ställa så,
Att ditt namn alltid helgas!*

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLMSOMRÅDET
Ingemar Andersson

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I UMEÅOMRÅDET
Henning Lindmark

SILVERDALENS EVANGELISK LUTHERSKA FÖRSAMLING
Mats Larsson

SYDÖSTRA SMÅLANDS MISSIONSFÖRENING
Gunnar Nilsson

UMEÅ EVANGELISK LUTHERSKA FÖRSAMLING
Martin Burman

VÄNNÄSBYGDENS EVANGELISK LUTHERSKA FÖRSAMLING
Rolf Smetana

SYNODEN FLYTTAR FRAM SINA POSITIONER

Svenska kyrkans fria synod, stockholmsdekanatet, hade lördagen den 14 november i år förlagt en kyrkodag till S:ta Clara kyrka i Stockholm samt till Bibeltrogna Vänners "rikshelgedom", Roseniuskyrkan, även den i Stockholm. I nattvardsmässan i Clara kyrka medverkade dekanen Dag Sandahl, prost i Kalmar, samt Sam-Arne Nilsson från Bibeltrogna Vänners. I Roseniuskyrkan talade senare på dagen, syster Marianne, Alsike kloster och Hans Weichbrodt, Credos (f.d. SESG) skolpräst från Göteborg.

För en, nu mera utomstående betraktare, framstår detta som uppseendeväckande. Med ganska stor sannolikhet är detta en del av frukterna från d.s.k. Linköpingsmötet, för cirka ett år sedan. Synoden tycks ha funnit en inomkyrklig rörelse där man kan vinna insteg samtidigt som man från BV:s sida kanske menar att kontakterna med synoden och samarbetet med den skall kunna lösa kyrkofrågan för BV:s del.

Även om man menar sig kunna berika varandra är det dock viktigt att ställa frågan: vad är det som synoden har och som kan berika BV? I sak inget. Vad BV istället bör komma till klarhet i är vad som ligger i begreppet predikoämbetet enligt Augsburgska bekännelsen artikel V. Det skulle lösa kyrkofrågan.

Faran av negativ påverkan från synodens sida är uppenbar och ligger bl.a. i dess fasthållande av medlemskap i Svenska kyrkan¹, en kyrka som på avgörande punkter passerat gränserna för kristen tro², krav på biskoplig vigning av innehavare av predikoämbetet, oklarhet då det gäller bekännelseskifternas ställning samt stora oklarheter då det gäller avgränsning mot Rom.

ÖPPENHET MOT ROM

Vi har tidigare noterat och varnat för de strävanden mot romersk-katolska kyrkan, som förekommer inom Svenska kyrkans fria synod. Ytterligare påpekande synes vara påkallad av den anledning att en av synodens dekaner, Sverker Tronêt, Nynäshamn, har tagit till orda i Svenska Dagbladet, 1998-10-14. Där påvisar han mycket riktigt att ärkebiskop Hammar leder sin hjord vilse. Men vad som bör oroa lutherska kristna inom synoden, är den inställning till påven och hans kyrka Tronêt har, och som han inte är ensam om

1. Enl. stadgarna lämnar man synoden om man lämnar svenska kyrkan, och inbjudan till linköpingsmötet 1997 riktade sig till alla som inte alls ville lämna svenska kyrkan.

2. Dokumentet Grunden och gränserna.

inom synoden. Tronêt skriver:

Påven har genom försynens skickelse kommit att, också för Svenska kyrkan, fullgöra det uppdrag han fått av Jesus själv: ”Var en herde för mina får.” (Joh. 21:16). När Svenska kyrkans högsta herde leder sin hjord vilse har Petri efterföljare, hela hjordens herde, ingripit och avslöjat den falske herden. Till sin kyrkas ledning och bevarande, ända till tidens slut, har kyrkans Herre förordnat aposteln Petrus och hans efterföljare - påven, som han leder på ett speciellt sätt. (Matt 16:17-19). Det är inte första gången i historien som denna anordning visat sig vara nödvändig.”

Till detta bör nämnas att Tronêt numera är ordförande i Förbundet för kristen enhet, som bildades av fader Caesarius, Östanbäcks kloster. I förbundets stadgar framgår det att detta förbund har till uppgift att förbereda återförening till katolska kyrkan.

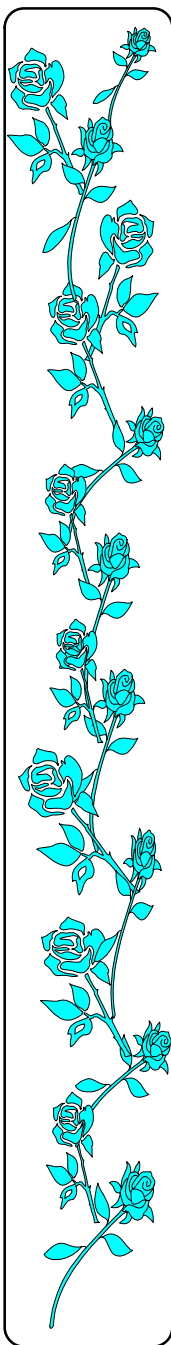
Bertil Waldemarson

Per Jonsson

Omedelbart före tryckning av detta församlingsblad meddelas att Per Jonsson, Landskrona, lämnat detta förgängliga jordeliv. Han var född 1928 och avled lördagen den 28 november 1998. Vi tackar Gud för hans gärning som kyrkoman, bibelöversättare, psalmförfattare och utgivare av psalmböcker och predikosamlingar. Den rena biblisk-lutherska läran var det kännetecknande i hans predikningar, psalmer och skrifter vilka kommer att vara en bestående källa att ösa ur för lutherska kristna. Vi lyser frid över hans minne och anropar Herren om nåd och hjälp för hans familj, särskilt hans hustru.

*De trogna äro i Guds hand, Och han som upplöst dödens band
Skall deras kroppar väcka Ur graven upp, då de få se
Med fröjd sin Gud och Frälsare, Som dem skall kronan räcka.*

Luhtersk Psalmbok 807

† Bön †

Ära vare Gud, vår store, högtlovade Fader i himmelen, du som har förbarmat dig över oss. Välkommen till mitt syndiga hjärta! Bered det till din boning och undanröj allt som vill hindra dig från att komma in där.

Du har i dig själv berett mig en salig fristad och tillflyktsort mot allt som vill fördöma mig; hjälp mig genom din helige Ande att alltid förbliva vid dig. Ja, dyre Jesus, var mig alltid nära och låt mig i dig allena ha min julfröjd.

Du, högtlovade Frälsare, som även för min skull låtit dig födas till denna jord, hjälp mig att rätt fatta denna tröst och hugsvalelse mot all min synd och mitt stora elände. Giv mig i min nöd och jämmer din frid och glädje, att jag genom den må övervinna all bedrövelse i denna jämmerdal.

Utrusta dina vittnen till att utropa tröst, förkunna frid, predika gott budskap och förkunna saligheten.

Låt under denna julhögtid många arma syndare få öppnade hjärtan och sinnen till att höra och mottaga det glada budskap, som på din födelsedags morgon först förkunnades för herdarna i Betlehem. Må din helige Ande samla många själar omkring krubban till att betrakta det stora undret att "oss är en Frälsare född".

Må de som står utanför ditt rike bli omvända innan det blir för sent, så att också de, med den stora skaran av alla släkter, folk och tungomål blir delaktiga av den eviga julfröjden i det himmelska fadershuset.

Ur "Bönbok för Guds barn" av G. Edén.

* * *

FÖRSAMLINGSNYTT

NYÅRSLÄGER

på Lida församlingsgård utanför Norrköping.

Onsdag 30 december

- 18.00 Inkvartering och mat.
19.30 Ämne. Ingemar Andersson.
Lägerkör bildas och övar.
Kaffe, aftonbön.

Torsdag 31 december – Nyårsafton

- 09.30 Frukost.
10.30 Morgonbön.
10.45 **Fattig – rik.** Henning Lindmark.
11.45 Rast.
12.00 **Ämne?** Åke Malander.
13.00 Mat
14.30 **Gruppsamtal:** Inledning Ingemar Andersson.
Kaffe under tiden.
17.00 Redovisning och sammanfattning.
18.00 Mat. Lägerkören övar.

Nyårsvaka

- 20.30 **Fattig – rik.** Henning Lindmark.
21.30 Samkväm, frågelåda m.m.
23.30 **Nyårsbön.** Ingemar Andersson.
00.00 **Det nya året ringes in.**

Torsdag 1 januari – Nyårsdagen

- 08.00 - 10.30 Frukost .
11.00 **Gudstjänst.** Henning Lindmark. (Har inte frågat H.)
Avslutning.
13.00 Mat

Uppllysning och anmälan: Bertil Waldemarson. Tel: 011-12 66 57.

Medlemmar i LFS och församlingar i kyrkogemenskap bereds tillfälle till skriftemål och HHN nyårsdagen 09.30.

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD utges och bekostas med frivilliga gåvor. Den som önskar få församlingsbladet och eventuellt annan information om församlingarnas verksamhet, eller önskar att församlingsbladet sändes till vänner och bekanta kan använda bifogade beställningskort.

Om någon önskar understödja församlingsbladets utgivning eller församlingarnas verksamhet, kan bidrag insättas på Lutherska Församlingen, postgiro 429 67 90 - 1.

ISSN 1103-8845

Ansvarig utgivare: Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 902 62 Umeå, tel. 090-18 77 34.

Redaktör: Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13.

Redaktionssekreterare: Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping. tel. 011-12 66 57.

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLMSOMRÅDET

Gudstjänster och bibelstudier hålls i Sollentuna, Norrköping, Rudskoga och på Vikbolandet.

Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13, eller Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping, tel. 011-12 66 57.

Kassör: Torsten M. Johnsson, Kuddby, Björkängen 1, 610 33 Vikbolandet, tel. 0125-401 73.

Församlingens postgiro 429 67 90 - 1.

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I UMEÅOMRÅDET

Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 906 26 Umeå, tel. 090-18 77 34, eller Tore Karlsson, Hissjö, Pl. 367, 905 91 Umeå, tel 090-382 48.

KASSETTMISSIONEN

Kassetband med predikningar och föredrag kan beställas från Per-Gunnar Gunnarsson, Sänkdalen, Kättinge, 610 28 Vikbolandet, tel. 0125-320 41. Abonnera gärna på kassetterna. Enda kostnaden är portot för att skicka kassetten vidare till nästa abonnent.

INTERNET

Hemsida: <http://www.algonet.se/~lfs-lfu/index.htm>

E-mail: lfs-lfu@algonet.se